

Czwartek, 29 września 2011 r.

Szczyt Ziemi Rio+20

P7_TA(2011)0430

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie określenia wspólnego stanowiska UE na konferencję ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt Rio+20)

(2013/C 56 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konferencję ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt Rio+20), która ma zostać zorganizowana w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 r. i będzie się koncentrować wokół dwóch zagadnień: „gospodarka ekologiczna w kontekście zrównoważonego rozwoju i likwidacja ubóstwa oraz ramy instytucjonalne dla zrównoważonego rozwoju,
 - uwzględniając pytania skierowane do Komisji i Rady w sprawie celów konferencji ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju (szczyt „Rio+20”), która ma się odbyć w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 r. (O-000181/2011 - B7-0436/2011, O-000182/2011 - B7-0437/2011),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Rio+20: w kierunku gospodarki ekologicznej i lepszego zarządzania” (COM(2011)0363),
 - uwzględniając wyniki konferencji w sprawie różnorodności biologicznej, zorganizowanej w 2010 r. w Nagoi w Japonii,
 - uwzględniając protokół z Kioto z 1997 r.,
 - uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju jako cele uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową z myślą o likwidacji ubóstwa,
 - uwzględniając globalną inicjatywę dotyczącą ekonomiki ekosystemów i różnorodności biologicznej (TEEB), popartą przez przywódców G8+5 w czerwcu 2007 r. oraz jej wyniki opublikowane w 2009 i 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdania oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu,
 - uwzględniając oenzetowską Deklarację praw ludów tubylczych,
 - uwzględniając przyjęte w 2008 r. sprawozdanie międzynarodowej grupy roboczej ds. oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD),
 - uwzględniając sprawozdanie pt. „Agroekologia i prawo do pożywienia”, sporządzone przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do pożywienia i przedstawione na posiedzeniu Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 8 marca 2011 r.,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że choć od szczytów w Rio w 1992 r. i w Johannesburgu w 2002 r. zaszły pewne pozytywne zmiany w kierunku zrównoważonego rozwoju, wciąż utrzymują się znaczne niedociągnięcia w dziedzinie wdrażania postanowień oraz piętrzą się wyzwania, a wiele zobowiązań podjętych przez społeczność międzynarodową nie zostało jeszcze w pełni wypełnionych;

Czwartek, 29 września 2011 r.

- B. mając na uwadze, że szczyt Rio+20 będzie miał trzy cele: odnowienie zobowiązań politycznych w zakresie zrównoważonego rozwoju, ocenę poczynionych postępów i zniwelowanie wciąż istniejących niedociągnięć w zakresie realizacji wniosków z najważniejszych szczytów dotyczących zrównoważonego rozwoju oraz sprostanie nowym i pojawiającym się wyzwaniom;
- C. mając na uwadze, że należy wzmocnić synergię pomiędzy trzema konwencjami z Rio: w sprawie różnorodności biologicznej (KRB), zmian klimatu (UNFCCC) oraz pustynnienia (UNCCD);
- D. mając na uwadze, że aż 1,4 miliarda ludzi wciąż żyje w skrajnym ubóstwie, z czego połowa mieszka w Afryce Subsaharyjskiej; oraz mając na uwadze, że 1/6 populacji na świecie cierpi z powodu niedożywienia, podczas gdy wzrasta brak bezpieczeństwa żywnościowego, a bezrobocie i niepełne zatrudnienie wciąż dotyka znaczną część ludności w krajach rozwijających się; mając ponadto na uwadze, że 70 % osób żyjących za mniej niż 1 dolara dziennie to kobiety;
- E. mając na uwadze, że zmiany klimatu poważnie zagrażają osiągnięciu przez wiele krajów rozwijających się milenijnych celów rozwoju oraz celów w zakresie zmniejszenia ubóstwa, poszanowania praw człowieka i bezpieczeństwa;
- F. mając na uwadze, że szacuje się, iż liczba ludności na świecie wzrośnie do co najmniej 9 miliardów w 2050 r., co doprowadzi do jeszcze większego popytu na ograniczone zasoby naturalne oraz na możliwości w zakresie utylizacji odpadów;
- G. mając na uwadze, że wciąż wzrastające zapotrzebowanie na wodę, ziemię i lasy doprowadziło do coraz większego wyczerpywania się i degradacji tych zasobów oraz że nadal w alarmującym tempie postępuje utrata różnorodności biologicznej, przełowienie, degradacja ekosystemów i wylesianie;
- H. mając na uwadze, że wciąż wzrasta poziom emisji gazów cieplarnianych na świecie;
- I. mając na uwadze, że oceany, które odgrywają bardzo ważną rolę w globalnych procesach klimatycznych, zwłaszcza pod względem pochłaniania dwutlenku węgla, są ważnym źródłem energii, ekosystemem bardzo bogatym pod względem różnorodności biologicznej i ważnym kanałem transportowym, a także zapewniają trwałe źródło utrzymania i niezbędne środki do życia, w tym żywność, leki i wodę słodką; mając ponadto na uwadze, że m.in. zmiany klimatu, niezrównoważone praktyki połowowe oraz postępujące niszczenie ekosystemów, siedlisk i gatunków morskich zagrażają zdolności oceanów do dalszego wypełniania tych zadań;
- J. mając na uwadze, że 80 % obszarów połowowych na świecie jest wyeksploatowanych lub eksploatowanych zbyt intensywnie, a mniej więcej 20 % populacji na świecie jest bezpośrednio zależne od rybołówstwa, które jest dla niej najważniejszym źródłem białka;
- K. mając na uwadze, że katastrofy ekologiczne wpływają na zwiększenie liczby przesiedleńców, oraz mając na uwadze, że na szczycie międzynarodowym należy określić status uchodźcy klimatycznego i ekologicznego;
- L. mając na uwadze, że kobiety i dzieci są szczególnie podatne na skutki zmian klimatu, szczególnie w krajach rozwijających się i krajach najuboższych oraz że znaczna liczba kobiet wciąż żyje na marginesie społeczeństwa i pada ofiarą dyskryminacji;
- M. mając na uwadze, że wyzwania, przed którymi stoimy, nie są kwestiami sui generis, lecz są wzajemnie powiązane i od siebie zależne, oraz mając na uwadze, że szczyt Rio+20 jest jedynym wielostronnym forum zajmującym się wszystkimi trzema filarami zrównoważonego rozwoju, a co za tym idzie, gwarantuje całościowe podejście do problemu;
- N. mając na uwadze, że koncepcja Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska przewidująca podejście „potrójnej spirali” mogłaby stanowić dobrą podstawę do rozpoczęcia dyskusji,

Czwartek, 29 września 2011 r.

- O. mając na uwadze, że dostępne są niedrogie rozwiązania stanowiące odpowiedź na różnorodne wyzwania związane ze zrównoważonym rozwojem; oraz mając na uwadze, że np. zwrot z inwestycji w utrzymywanie różnorodności biologicznej i funkcji ekosystemu może być aż stukrotnie;
- P. mając na uwadze, że powszechnie uznaje się ograniczoną przydatność PKB jako wskaźnika dobrobytu i rozwoju społeczeństwa;
- Q. mając na uwadze, że należy propagować zrównoważoną konsumpcję i produkcję;
- R. mając na uwadze, że należy propagować zdrowe, bezpieczne, sprawiedliwe społeczeństwo sprzyjające włączeniu społecznemu i szanujące prawa podstawowe oraz różnorodność kulturową, tworzące równe szanse i zwalczające wszelkie formy dyskryminacji;
- S. mając na uwadze, że dobre zarządzanie ekologiczne wykracza poza porozumienia instytucjonalne, obejmując przejrzystość, odpowiedzialność i zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego; mając na uwadze, że w 10 zasadzie deklaracji z Rio potwierdzono, iż kwestie związane ze środowiskiem naturalnym najlepiej rozwiązywać przy zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych obywateli i podkreślono potrzebę udostępniania informacji dotyczących środowiska, prawo do udziału w procesach decyzyjnych oraz skuteczny dostęp do postępowania sądowego i administracyjnego;
- T. mając na uwadze, że radykalne zmiany sytuacji geopolitycznej, które zaszły w ciągu ostatnich dwudziestu lat i dzięki którym część krajów rozwijających się stała się ważnymi podmiotami gospodarczymi i politycznymi, doprowadziły do nowego układu sił i wpływów, co pociągnęło za sobą przyjmowanie nowych ról i nowych obowiązków;
- U. mając na uwadze, że stanowiska negocjacyjne należy przekazać ONZ przed rozpoczęciem negocjacji na początku 2012 r., nie później niż 1 listopada 2011 r.;
1. z zadowoleniem przyjmuje podjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w rezolucji nr 64/236 decyzję w sprawie zwołania konferencji ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju na najwyższym możliwym szczeblu w Rio de Janeiro w czerwcu 2012 r., co daje przywódcom światowym jedyną w swoim rodzaju możliwość określenia planu działania na rzecz zrównoważonego rozwoju na kolejne 10 lat, przy jednoczesnym potwierdzeniu konieczności zachowania światowej solidarności; wzywa kraje do oddelegowania na tę konferencję głów państw i szefów rządów;
 2. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Rio+20: w kierunku gospodarki ekologicznej i lepszego zarządzania”, wyraża jednak przekonanie, że skupiając się na gospodarce ekologicznej i sektorze prywatnym, nie należy zaniedbywać potrzeby umocnienia pozycji obywateli i promowania dobrego zarządzania ekologicznego wychodzącego poza ustalenia instytucjonalne; podkreśla, że przy wdrażaniu zasady 10 z Rio UE może podzielić się ważnymi doświadczeniami w tym zakresie;
 3. wzywa Komisję i Radę do zadbania o przekazanie ONZ stanowczego i jednolitego stanowiska UE przed 1 listopada 2011 r. jako wkładu w negocjacje mające się rozpocząć na początku 2012 r.;
 4. podkreśla, że zrównoważony rozwój musi stanowić podstawę wszystkich procesów i strategii politycznych UE, jeśli UE ma zachować spójność wewnętrzną oraz spójność w odniesieniu do swoich aspiracji międzynarodowych;
 5. podkreśla, że szczyt Rio+20 stanowi kluczową okazję do wzmocnienia zaangażowania politycznego na rzecz zrównoważonego rozwoju na świecie oraz partnerstwa między krajami uprzemysłowionymi i rozwijającymi się;
 6. podkreśla istotną potrzebę przyspieszenia i nadania większej dynamiki wdrażaniu strategii politycznych w zakresie zrównoważonego rozwoju i międzynarodowego zarządzania nimi, co w obecnej chwili zachodzi zbyt wolno;

Czwartek, 29 września 2011 r.

7. wzywa Komisję i Radę do zadbania o to, by szczyt Rio+20 zaowocował nie tylko oświadczeniami dobrej woli, lecz również doprowadził do podjęcia wymiernych działań oraz określenia sprawdzalnych celów i sposobów oceny ich realizacji niezbędnych, by osiągnąć synergię między elementami wpływającymi na zrównoważony rozwój;

8. w kwestii wagi przykładanej do zagadnienia „gospodarki ekologicznej”, będącego jednym z dwóch głównych tematów szczytu, nalega na to, aby pod pojęciem „gospodarki ekologicznej” rozumiano całą gospodarkę funkcjonującą w sposób zrównoważony w odniesieniu do różnorodności biologicznej, zachowywania funkcji ekosystemu, ochrony klimatu i wykorzystywania zasobów naturalnych; podkreśla, że większą uwagę należy zwrócić na kapitał ludzki, środowiskowy i przyrodniczy oraz że zrównoważony rozwój to coś więcej niż tylko gospodarka ekologiczna;

9. podkreśla, że podczas szczytu Rio+20 należy skoncentrować się na wzmocnieniu powiązań między programami dotyczącymi środowiska naturalnego, gospodarki i społeczeństwa, odejść zaś od postrzegania tych dziedzin jako trzy niezależne filary na rzecz spójniejszego podejścia opartego na wzajemnych powiązaniach;

10. jest zdania, że reakcja mająca na celu sprostanie przyszłym wyzwaniom nie hamuje wzrostu, lecz raczej propaguje zrównoważony rozwój i gospodarkę ekologiczną, które zapewniają możliwości wszystkim krajom, niezależnie od ich poziomu rozwoju i struktury gospodarki;

11. podkreśla potrzebę sprostania nowym i pojawiającym się wyzwaniom, takim jak niedobór zasobów i jego rola w konfliktach;

12. podkreśla, że sprawiedliwość jest podstawą dla dokonania niezbędnej zmiany paradygmatu, która powinna mieć zasięg globalny, co jednocześnie pozwoli krajom słabiej i najsłabiej rozwiniętym – z pomocą krajów rozwiniętych – skorzystać z niestandardowych modeli rozwoju i osiągnąć wyższy status pod względem dobrobytu społecznego, a także sprawiedliwości wewnątrzpaństwowej i sprawiedliwości między-pokoleniowej;

13. podkreśla, że podczas szczytu Rio+20 należy określić konkretne cele oraz sposoby oceny i monitorowania ich realizacji, a także wzywa do przyjęcia w tym celu harmonogramu działań na rzecz ekologii gospodarki;

14. podkreśla, że w celu przejścia do gospodarki ekologicznej w kontekście zwalczania ubóstwa konieczne jest połączenie ochrony środowiska z prawami człowieka oraz uwzględnienie następujących trzech powiązanych ze sobą wymiarów polityki:

- inwestowania w zrównoważone zarządzanie kluczowymi zasobami i kapitałem naturalnym w oparciu o skoordynowane wysiłki na rzecz badań i rozwoju,
- tworzenia odpowiedniego rynku i warunków regulacyjnych w oparciu o zasadę sprawiedliwości,
- poprawy zarządzania oraz zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego;

15. podkreśla potrzebę uwzględnienia zasady wspólnego acz zróżnicowanego podejścia, zasady ostrożności, zasady „zanieczyszczający płaci” oraz rozszerzonej odpowiedzialności producentów, by promować sprawiedliwy podział odpowiedzialności w kontekście zrównoważonego rozwoju na świecie; podkreśla, że strategię polityczną w zakresie ekologicznego rozwoju powinny mieć na celu osiągnięcie optymalnych rozwiązań przez pobudzanie przedsiębiorczości, konkurencyjności i innowacyjności we wszystkich sektorach oraz przez koncentrowanie się na obszarach, w których wprowadzane usprawnienia są najskuteczniejsze pod względem ekonomicznym i środowiskowym;

16. podkreśla, że w ramach gospodarki ekologicznej należy koncentrować się na oddzielaniu działalności gospodarczej od wykorzystywania zasobów i degradacji środowiska;

Czwartek, 29 września 2011 r.

17. wzywa Komisję i Radę, aby zapewniły, że podczas szczytu Rio+20 zostaną podjęte próby znalezienia rozwiązania kwestii utrzymujących się i coraz powszechniejszych na świecie i w poszczególnych krajach nierówności kapitałowych związanych z obecnie przyjętym modelem gospodarczym;

18. ponownie wyraża przekonanie, że najbezpieczniejsze, najpraktyczniejsze i najłatwiej dostępne rozwiązania dla powiązanych problemów dotyczących zmian klimatu, utraty różnorodności biologicznej i pustynnienia obejmują ochronę naturalnych ekosystemów i ich rozszerzanie;

19. podkreśla, że podczas szczytu Rio+20 należy przedyskutować zintegrowane podejście do wielorakich wyzwań, takich jak zwalczanie ubóstwa, zdrowie, żywność, zatrudnienie, równouprawnienie płci, zmiany klimatu i dostawy energii; podkreśla, że problemów tych nie da się rozwiązać w oderwaniu i że nie istnieje żadne szybkie, uniwersalne rozwiązanie, co jeszcze uwypukla znaczenie współpracy; w związku z tym podkreśla ogromną rolę, jaką zdrowe i naturalne ekosystemy odgrywają w osiąganiu milenijnych celów rozwoju;

20. wzywa uczestników szczytu Rio+20, aby dążyli do szybkich postępów w zapewnianiu skuteczności obowiązujących już międzynarodowych ram prawnych z zakresu ochrony środowiska przez zachęcanie państw do przyłączenia się do już istniejących międzynarodowych instrumentów, a państw sygnatariuszy do ich szybkiego ratyfikowania;

Działania w zakresie zasobów i kapitału naturalnego

21. podkreśla, że przejście do gospodarki ekologicznej wymaga natychmiastowych działań w odniesieniu do ochrony ekosystemów, skutecznego i zrównoważonego zarządzania zasobami i kapitałem naturalnym przy jednoczesnej popularyzacji ich zrównoważonej eksploatacji i produkcji, a także podkreśla potrzebę realizowania obecnych inicjatyw w zakresie budowania potencjału;

22. ponownie podkreśla, że ciesząca się poparciem Komisji koncepcja ekologicznej gospodarki nie doprowadzi automatycznie do dobrobytu wśród ubogich oraz do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, jeżeli nie będzie odpowiedniego zarządzania gospodarką, skutecznego i zrównoważonego zarządzania kapitałem przyrodniczym i równych praw dostępu do dystrybuowanych dóbr, zagwarantowanego obywatelom i przyszłym pokoleniom;

23. podkreśla potrzebę stworzenia i wdrożenia planów na rzecz zrównoważonej produkcji i konsumpcji oraz utrzymywania skutków wykorzystywania zasobów naturalnych w bezpiecznych ekologicznych przedziałach;

24. podkreśla, że uczciwy i równy dostęp do zasobów oraz ich dystrybucja zarówno obecnie, jak i dla przyszłych pokoleń to kluczowy warunek wstępny rozwoju i zwalczania ubóstwa oraz że kraje rozwijające się, a także władze regionalne i lokalne powinny mieć możliwość czerpania korzyści ze swoich zasobów naturalnych w najbardziej zrównoważony sposób, który w jak największym stopniu sprzyja włączeniu społecznemu; podkreśla, że podstawowe znaczenie ma to, aby dążyły do tego wszystkie państwa, co pozwoli na zrównoważony rozwój społeczny; podkreśla, że zmiany klimatu najbardziej uderzą w kraje najbiedniejsze i najbiedniejsze warstwy społeczeństwa na świecie, które w związku z tym potrzebują wsparcia, by przystosować się do tych zmian, a zwłaszcza by uwzględnić potrzeby i wiedzę kobiet i słabszych grup społecznych;

25. podkreśla znaczenie oceny rzeczywistej wartości zasobów, kapitału naturalnego i usług ekosystemowych, przy jednoczesnym unikaniu uprzedmiotawiania systemów naturalnych, oraz wzywa do określenia procesów odpowiedzialności za kapitał naturalny i ich uwzględnienia w strukturach odpowiedzialności gospodarczej i procesach podejmowania decyzji;

26. uważa, że kraje uprzemysłowione mają obowiązek m.in. wspierania krajów rozwijających się w ich dążeniu do rozwoju oraz umożliwienia im uczenia się na błędach krajów uprzemysłowionych i unikania tych samych błędów dotyczących zasobów naturalnych i niezrównoważonej ścieżki rozwoju;

Czwartek, 29 września 2011 r.

27. podkreśla, że wydobywanie i wykorzystywanie surowców ma znaczny wpływ na środowisko i społeczności lokalne; apeluje do Komisji o włączenie koncepcji internalizacji kosztów zewnętrznych dla środowiska i społeczności w ramy dyskusji i negocjacji prowadzonych na szczycie Rio+20;

28. podkreśla palącą potrzebę zajęcia się problemem wyczerpujących się zasobów, takich jak surowce naturalne, ich zrównoważonego wykorzystania i możliwości recyklingu, jak również poprawy w zakresie badań nad technologiami sprzyjającymi racjonalnemu wykorzystywaniu zasobów, dostępu do takich technologii i ich upowszechniania;

Woda

29. podkreśla, że podczas szczytu Rio+20 należy odnowić podjęte wcześniej zobowiązania w zakresie promowania ochrony zasobów wodnych i zrównoważonej gospodarki wodnej jako dobra publicznego; wyraża przekonanie, że tworzenie międzynarodowych partnerstw w tym zakresie mogłoby przyczynić się do osiągnięcia tego celu, w szczególności za pomocą programów dostosowania się do zmian klimatu ukierunkowanych na gromadzenie wody deszczowej;

30. podkreśla, że w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 28 lipca 2010 r. uznano dostęp do wody pitnej za jedno z praw człowieka i wzywa do szczególnej ochrony wody, która jest wyjątkowo podatna na zmiany klimatu, które mogą mieć wpływ na zmniejszenie ilości i obniżenie jakości dostępnej wody, w szczególności wody pitnej;

31. wzywa uczestników szczytu Rio + 20 do zagwarantowania poszanowania praw człowieka do wody i systemu sanitarnego na całym świecie;

32. podkreśla znaczenie zintegrowanego gospodarowania wodami w dorzeczach oraz wzywa do wzmocnienia strategii politycznych zmierzających do poprawy dostępu do wody, okresu jej magazynowania w zbiornikach retencyjnych, jej jakości i wydajności wykorzystania, a także ponadgranicznej współpracy w dorzeczach;

Ekosystemy morskie i oceany

33. podkreśla potrzebę poprawy zarządzania ekosystemami morskimi i oceanami, morską różnorodnością biologiczną oraz wzmocnienia ich ochrony oraz wyraża przekonanie, że – poza ochroną klimatu i różnorodności biologicznej – morza i oceany powinny stać się jednym z podstawowych filarów ram prawnych z Rio;

34. zachęca uczestników szczytu Rio+20 do rozpoczęcia negocjacji w celu przyjęcia międzynarodowych instrumentów prawnych służących do:

- kontroli zanieczyszczenia mórz i oceanów ze źródeł lądowych,
- zrównoważonego zarządzania i oceny działalności człowieka na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową oraz
- ochrony morskiej różnorodności biologicznej, utworzenia i uznania chronionych obszarów morskich na wodach międzynarodowych;

uważa, że w ramach tych instrumentów należy określić ramy prawne dotyczące chronionych obszarów morskich o różnych zastosowaniach, oceny oddziaływania na środowisko oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści czerpanych z eksploatacji zasobów genetycznych i innych zasobów; należy również stworzyć mechanizmy nadzoru i egzekwowania prawa;

Czwartek, 29 września 2011 r.

35. wzywa do szybkiego ustanowienia światowego systemu monitorowania ekosystemów morskich, aby śledzić zachodzące w nich zmiany i stan zasobów rybnych;

36. wyraża przekonanie, że należy podjąć stanowcze zobowiązanie w zakresie zrównoważonego zarządzania rybołówstwem, a mianowicie poprzez: zrównoważone programy połowowe, odnowienie zaangażowania politycznego we wdrożenie międzynarodowych porozumień w sprawie ochrony i zrównoważonego gospodarowania żywymi zasobami morza, uzgodnienie procedury przeglądu postępów we wdrażaniu tych porozumień, tak aby dopilnować wydawania zezwoleń na dalsze połowy tylko wówczas, gdy są one prowadzone zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami, a także wzmocnienie regionalnych organizacji zarządzana rybołówstwem i wprowadzenie sprawdzonych rozwiązań praktycznych w odniesieniu do instytucji, przejrzystości i odpowiedzialności, nadzoru i mechanizmów egzekwowania prawa;

37. szczególnie podkreśla potrzebę zastosowania zasady ostrożności i podejścia ekosystemowego do każdej działalności mającej wpływ na środowisko życia;

Energia

38. wskazuje na coraz uboższe zasoby energii z tradycyjnych źródeł kopalnych, takie jak ropa naftowa, gaz ziemny czy węgiel, i ponownie podkreśla ich wpływ na efekt cieplarniany, podczas gdy niekonwencjonalne źródła muszą zostać poddane ocenie skutków dla środowiska i produktywności;

39. w celu wsparcia przejścia na produkcję energii bez emisji dwutlenku węgla w skali światowej ostrzega przed poszukiwaniem i eksploatacją przybrzeżnych złóż ropy naftowej na obszarach o wysokim poziomie zagrożenia dla środowiska, np. Arktyce, a także sprzeciwia się wydobywaniu ropy z piasków roponośnych i łupków bitumicznych;

40. podkreśla, że przejście ku gospodarce ekologicznej wymaga radykalnej reformy sektora energetycznego, by upowszechnić odnawialne źródła energii i racjonalne wykorzystanie energii, a także powszechnego dostępu do energii, w tym dla osób ubogich, oraz sprzyjania elektryfikacji, szczególnie w krajach najslabiej rozwiniętych; podkreśla potrzebę opracowania technologii w dziedzinie odnawialnych źródeł energii oraz transferu technologii i wiedzy (między różnymi sektorami), w szczególności w celu wspierania wykorzystywania odnawialnych źródeł energii na niewielką i lokalną skalę, by nie ograniczać prawa tych krajów do rozwoju;

41. wzywa do określenia światowych celów oraz działań pozwalających zwiększyć wykorzystanie energii ze źródeł odnawialnych i poprawić racjonalne wykorzystanie energii na świecie;

42. wyraża przekonanie, że energia ze źródeł odnawialnych oraz racjonalne wykorzystywanie energii mogą wpłynąć na ograniczanie skutków zmian klimatu, przyczynić się do rozwoju społeczno-gospodarczego, zwiększyć bezpieczeństwo dostaw oraz wywrzeć korzystny wpływ na środowisko naturalne i zdrowie;

43. wzywa uczestników szczytu Rio+20 do zapewnienia zrównoważonego charakteru biopaliw i bioenergii oraz podkreśla w tym zakresie, że należy w pełni zadbać o poszanowanie praw człowieka i ochronę środowiska;

44. uważa, że krótkie okresy stosowane w obecnej metodologii obliczania emisji gazów cieplarnianych w zmianie użytkowania gruntów i leśnictwie ujemnie wpływają na osiągnięcia w zakresie ograniczania emisji gazów cieplarnianych; wzywa do zmiany tej metodologii w celu zabezpieczenia zdolności adaptacyjnej naturalnych ekosystemów;

45. uważa, że zewnętrzne koszty dostaw energii winny mieć odzwierciedlenie w jej cenach;

46. przypomina, mając na uwadze katastrofę w Fukushima, o absolutnej konieczności zagwarantowania najwyższego poziomu bezpieczeństwa jądowego na terenie UE, a także propagowania wymogów w tej dziedzinie na arenie międzynarodowej;

Czwartek, 29 września 2011 r.

Rolnictwo i bezpieczeństwo żywnościowe

47. podkreśla, że dostęp do odpowiednich zasobów zdrowej żywności jest podstawowym prawem człowieka, i w związku z tym wzywa do zdecydowanych i skoordynowanych działań przeciwko podstawowym przyczynom głodu, za które odpowiedzialny jest człowiek, oraz zapewnienia niezależności żywnościowej w krajach rozwijających się;

48. podkreśla palącą potrzebę upowszechniania zrównoważonego, ekologicznego rolnictwa na małą skalę w kontekście zwalczania ubóstwa, uznając jednocześnie, że istnieją już odpowiednie wielofunkcyjne systemy rolne o niskim wpływie, stosujące konwencjonalne uprawy nasion, oraz że należy je promować;

49. uważa, że sektor żywego inwentarza stanowi kluczowy element ekologicznej gospodarki, stosowanie humanitarnych i zrównoważonych praktyk w hodowli zwierząt ma decydujące znaczenie, a poprawa i zabezpieczenie środków do życia odgrywa ważną rolę w ograniczaniu wpływu zmian klimatycznych, zwłaszcza w krajach rozwijających się i na obszarach wiejskich;

50. podziela pogląd Komisji, że należy wzmacniać wdrażanie istniejących już inicjatywy na rzecz popularyzacji zrównoważonego rolnictwa, które opierają się na wielostronnych działaniach (takich jak FAO), działaniach krajowych, regionalnych i lokalnych (np. rolnictwo ekologiczne, wydajne energetycznie szklarnie, trwałe schronienia dla zwierząt, rolnictwo precyzyjne, neutralna pod względem emisji dwutlenku węgla działalność rolnicza, fermentacja biomasy i obornika), jak również działaniach biznesowych, oraz że należy ponadto podejmować nowe inicjatywy i nawiązywać partnerstwa w ramach ustaleń w zakresie zarządzania przyjętych przez Komitet ds. Bezpieczeństwa Żywnościowego, by przyczynić się do większego zrównowżenia konsumpcji i produkcji żywności, kształtować odporność społeczną i ograniczać głód;

51. apeluje o podjęcie działań na skalę światową w celu zapewnienia większej przejrzystości na rynkach towarowych oraz położenia kresu spekulacjom finansowym, które przyczyniają się do znacznej zmienności cen żywności i do wywoływania kolejnych światowych kryzysów żywnościowych, przez przyjęcie zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pożywienia; z niepokojem zauważa światowe tendencje w zakresie nabywania na dużą skalę gruntów w krajach rozwijających się przed duże przedsiębiorstwa zagraniczne; podkreśla potrzebę zahamowania tego trendu, aby zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe i chronić prawa drobnych właścicieli i ludności tubylczej;

52. wyraża ubolewanie w związku z wolnym postępem w negocjacjach i zobowiązaniach związanych z konwencją Narodów Zjednoczonych w sprawie zwalczania pustynnienia (UNCCD); wyraża przekonanie, że gleba jest wyczerpującym się zasobem oraz że degradacja gruntów i zmiany sposobu ich wykorzystania wymagają podjęcia działań na skalę światową, i wzywa do przyjęcia konkretnych skutecznych środków i do kontroli, zwłaszcza w odniesieniu do produkcji biopaliw;

53. podkreśla szczególne znaczenie pełnego wykorzystywania potencjału i zabezpieczenia praw własności małych, lokalnych producentów i gospodarstw rodzinnych, którzy odpowiadają za większość dostaw żywności na świecie i potrzebują specjalnego wsparcia w zakresie produkcji i dostępu do rynku;

54. podkreśla potrzebę stosowania badań i innowacji w dziedzinie rolnictwa w celu wspierania rozwiązań opartych na zrównoważonym rozwoju, np. rolnictwie precyzyjnym, które ogranicza konieczność nawadniania oraz stosowania środków ochrony roślin;

55. w pełni zgadza się z zaleceniami FAO, IFAD, MFW, OECD, WFP, Banku Światowego, WTO, IFPRI i grupy zadaniowej wysokiego szczebla ds. światowego kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego ONZ dla państw G20 do uchylecia przepisów w ramach obecnych krajowych strategii politycznych, które zezwalają na korzystanie z biopaliw lub na ich produkcję bądź przewidują jej dotowanie do czasu wprowadzenia gwarancji eliminujących zagrożenia dla produkcji żywności, różnorodności biologicznej i ochrony klimatu;

Czwartek, 29 września 2011 r.

Lasy

56. podkreśla, że wylesianie i degradacja lasów powodują trudno odwracalne szkody środowiskowe i społeczne, np. trwałe zaburzenia stosunków wodnych, stepowanie i pustynnienie, zmianę klimatu oraz zanik różnorodności biologicznej, ubóstwo na obszarach wiejskich, a także konflikty o ziemię, dostęp do surowców, prawa i korzyści, których całkowite koszty gospodarcze znacznie przekraczają nakłady na działania zapobiegawcze i naprawcze; uważa, że celem szczytu Rio+20 powinno być zapewnienie partycypacyjnego zarządzania lasem, sprawiedliwego i równego podziału zysków, zrównoważonego wykorzystania lasów oraz ich ochrony w skali światowej;

57. podkreśla potrzebę promowania zrównoważonej gospodarki leśnej i zwalczania wylesiania, m.in. przez zamykanie rynków dla drzewa ściętego nielegalnie lub w sposób niezrównoważony; podkreśla potrzebę tworzenia partnerstw z rządami, społecznościami lokalnymi i rdzennymi, społeczeństwem obywatelskim i sektorem prywatnym, by osiągnąć ten cel;

58. podkreśla potrzebę wywiązania się ze zobowiązań z Nagoi co najmniej w połowie i, jeśli to możliwe, obniżenia do poziomu bliskiego zeru wskaźnika zanikania siedlisk przyrodniczych, w tym lasów, do 2020 r.;

59. wyraża przekonanie, że stworzenie mechanizmu REDD+ w ramach UNFCCC, tj. ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, winno gwarantować poszanowanie ogólnych założeń i celów w zakresie ochrony lasów i zaangażowanie w ich realizację i że przykładowo należy stworzyć odpowiednią infrastrukturę do naziemnej i satelitarnej obserwacji, aby ustalić, czy jeszcze zachowane obszary leśne wychwytyją dwutlenek węgla, oraz poszanowanie praw człowieka i innych stosownych przepisów Konwencji o różnorodności biologicznej; wzywa w związku z tym do większej przejrzystości w przydzielaniu funduszy i do dokładniejszego nadzoru; podkreśla, że oprócz łagodzenia skutków zmiany klimatu projekt mechanizmu REDD+ powinien przynieść znaczące korzyści w zakresie różnorodności biologicznej i istotnych usług ekosystemowych oraz powinien przyczynić się do ugruntowania praw i poprawy warunków życia ludzi zależnych od lasów, zwłaszcza rdzennych i lokalnych społeczności;

60. wyraża zaniepokojenie z powodu nowych przepisów w dziedzinie leśnictwa, które ma zatwierdzić brazylijski senat i które przyczynią się do zintensyfikowania wylesiania brazylijskiej Amazonii, a tym samym będą przeszkodą dla międzynarodowych starań na rzecz złagodzenia skutków zmiany klimatu;

61. wzywa Brazylię, państwo będące gospodarzem szczytu, do podjęcia zdecydowanego zobowiązania dotyczącego ochrony dżungli amazońskiej i wstrzymania stosowania sankcji karnych wobec przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego działających na rzecz ochrony środowiska;

62. wzywa Komisję do udostępnienia przed szczytem Rio+20 badania oceniającego wpływ konsumpcji produktów żywnościowych i nieżywnościowych w UE na wylesianie; domaga się, aby badanie to oceniało również wpływ istniejących strategii politycznych i przepisów UE na to zjawisko oraz aby zawierało wstępne założenia nowych inicjatyw politycznych na rzecz przeciwdziałania stwierdzonym oddziaływaniom;

Chemikalia i substancje niebezpieczne

63. popiera pogląd Komisji, że nadszedł czas, by stworzyć bardziej solidny i spójny system międzynarodowy w zakresie zarządzania wykorzystaniem chemikaliów i substancji niebezpiecznych, oraz że podczas szczytu Rio+20 należy podjąć działania prowadzące do osiągnięcia tego celu, i domaga się, aby przepisy UE dotyczące REACH stały się modelem przyjętym przez jak najwięcej państw;

Gospodarowanie odpadami

64. podkreśla fakt, że właściwe gospodarowanie odpadami nie tylko ogranicza wpływ na środowisko naturalne, lecz również stanowi źródło materiałów poddanych recyklingowi i przeznaczonych do ponownego wykorzystania oraz pozwala na tworzenie nowych miejsc pracy;

Czwartek, 29 września 2011 r.

65. podkreśla, że istnieje wiele surowców, które mogłyby być ponownie wykorzystane lub poddane recyklingowi, a są obecnie składowane, spalane lub mają negatywny wpływ na środowisko i społeczności lokalne; podkreśla, że należy dołożyć starań na rzecz poddawania tych surowców recyklingowi, tak aby zwiększyć ich wartość dodaną dla lokalnych społeczności przez tworzenie miejsc pracy i innowacje oraz aby recykling i ponowne wykorzystanie surowców zapobiegały niszczeniu siedlisk przyrodniczych i lokalnych społeczności;

Tworzenie warunków stymulujących rynki i inwestowanie w kapitał ludzki

66. podkreśla potrzebę uwzględnienia różnorodności biologicznej, usług ekosystemowych i zasobów naturalnych w rachunkach krajowych oraz wszystkich planach i strategiach dotyczących rozwoju i eliminacji ubóstwa;

Dotowanie działań szkodliwych dla środowiska

67. podkreśla palącą potrzebę zajęcia się dotacjami na działania szkodliwe dla środowiska oraz opracowania i wdrożenia korzystnych środków zachęcających do zachowania różnorodności biologicznej i czerpania z niej korzyści;

68. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje poświęcanie większej uwagi ekologizacji wspólnej polityki rolnej we wnioskach dotyczących jej reformy;

69. apeluje o to, by podczas szczytu Rio+20 kraje uczestniczące w obradach zainicjowały szereg skoordynowanych działań ukierunkowanych na identyfikację i stopniowe zaprzestanie do 2020 r. udzielania dotacji na działania szkodliwe dla środowiska zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w Nagoi;

Instrumenty regulacyjne i rynkowe

70. podkreśla, że korzystanie z instrumentów regulacyjnych zarówno na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym, oraz z instrumentów rynkowych odegra kluczową rolę w ogólnym zrównoważonym rozwoju naszego społeczeństwa; w tym kontekście podkreśla pilny charakter odpowiedzi na wpływ sektora międzynarodowego transportu morskiego i lotniczego na klimat oraz uwypukla przykład UE i jej cele 20-20-20, jak i jej postępową politykę w zakresie środowiska naturalnego i ogólne normy;

71. podkreśla, że potrzebne są jasne i wiarygodne kompleksowe ramy regulacyjne, aby umożliwić przeniesienie nacisku z przesłanek ekonomicznych na skuteczną, odpowiedzialną i ekologiczną gospodarkę;

72. wzywa do wprowadzenia podatku od transakcji finansowych na szczeblu międzynarodowym;

73. podkreśla, że reformy fiskalne przewidujące przeniesienie obciążeń podatkowych z pracy na wykorzystywanie zasobów naturalnych i zanieczyszczanie środowiska może wywrzeć korzystny wpływ zarówno na zatrudnienie, jak i na środowisko naturalne, ponieważ przeniesienie to zwiększy atrakcyjność skutecznego gospodarowania zasobami, recyklingu oraz ponownego wykorzystania i w ten sposób stworzy lepsze warunki dla tworzenia miejsc pracy;

74. wzywa Komisję Europejską, by upowszechniała uwzględnianie aspektów środowiskowych w międzynarodowych negocjacjach handlowych;

Finansowanie

75. podkreśla, że przejście w kierunku światowej gospodarki ekologicznej będzie wymagać inwestycji finansowych na dużą skalę; podkreśla, że wyłącznie publiczne zasoby finansowe nie wystarczą oraz że finansowanie publiczne będzie musiało katalizować i stymulować znacznie większe inwestycje po stronie sektora prywatnego; podkreśla potrzebę propagowania innowacji i nowych technologii również poprzez zwiększenie dostępu do funduszy;

Czwartek, 29 września 2011 r.

76. zachęca, by podczas szczytu Rio+20 zalecić reformę istniejących strategii finansowania i utworzyć nowe systemy finansowania publiczno-prywatnego oraz ustanowić konieczne partnerstwa;

77. wyraża przekonanie, że kraje rozwijające się potrzebują stabilnych, długofalowych ram wsparcia finansowego, budowania potencjału i transferu technologii, by promować zrównoważony wzrost, co pozwoli im odejść od rozwoju wymagającego znacznego zużycia energii i znacznych emisji dwutlenku węgla, która to droga stała się w przeszłości udziałem krajów uprzemysłowionych;

78. wzywa uczestników szczytu Rio+20 do wzmocnienia środków i zwiększenia dostępnych zasobów przeznaczanych na zmniejszenie zagrożeń dla środowiska na świecie oraz na mechanizmy ograniczania zagrożeń wynikających z katastrof;

79. podkreśla, że oficjalna pomoc na rzecz rozwoju (ODA) winna być lepiej nadzorowana, w tym jeżeli chodzi o wykorzystanie alternatywnych środków w zakresie zobowiązań rozwojowych, takich jak pomoc OECD programowana dla kraju czy wskaźnik zaangażowania w rozwój, aby zapewnić zgodność z wielostronnymi porozumieniami w zakresie ochrony środowiska i zwiększyć wkład w osiągnięcie milenijnych celów rozwoju oraz rozszerzenie zakresu założeń gospodarki ekologicznej;

80. uważa za istotne, by kraje najbardziej zagrożone miały dostęp do innowacyjnych form finansowania, by zniwelować istniejącą przepaść kapitałową;

81. wzywa do monitorowania wpływu finansowania na równowagę płci, aby zapewnić finansowanie uwzględniające aspekty związane z płcią;

Zwiększenie roli obywateli

82. uważa za szczególnie istotne, by kontynuować szersze zaangażowanie obywateli w zarządzanie środowiskiem naturalnym, oraz wzywa do postępów w ramach szczytu Rio+20 w zakresie zapewniania skutecznego wdrażania zasady 10 z Rio na świecie; wyraża przekonanie, że UE może wnieść wkład w międzynarodową dyskusję, dzieląc się ważnymi doświadczeniami zdobytymi podczas ponaddziesięcioletniego wdrażania konwencji z Aarhus;

83. wzywa do rozszerzenia postanowień konwencji z Aarhus poza zakres EKG ONZ w drodze uchwalenia światowej konwencji lub umożliwienia przystąpienia do konwencji z Aarhus stronom spoza EKG ONZ;

84. zaleca kompleksowe podejście do poszanowania zasad w zakresie praw człowieka podczas wdrażania strategii politycznych na rzecz zrównoważonego rozwoju i podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony dla narodów, które są najbardziej dotknięte zmianą klimatu;

85. podkreśla, że każdy instrument regulacyjny jest skuteczny tylko wówczas, gdy towarzyszy mu działalność informacyjna i edukacyjna; ponadto jest zdania, że największe znaczenie ma zmiana wartości i postępowania w podejściach oddolnych, i zdecydowanie wzywa do podejmowania inicjatyw mobilizujących ludzi młodych jako następne pokolenie, które będzie odczuwało skutki naszych działań;

Szkolenia

86. podkreśla potrzebę wspierania we wszystkich krajach programów edukacyjnych i szkoleniowych, przeznaczonych w szczególności dla ludzi młodych; jest przekonany, że propagowanie nowych umiejętności pomoże w tworzeniu miejsc pracy na światowym rynku i wywoła wiele pozytywnych skutków na szczeblu społecznym;

Czwartek, 29 września 2011 r.

Technologie

87. podkreśla znaczenie badań, rozwoju i innowacji oraz potrzebę współpracy naukowej i współpracy w dziedzinie technologii;

88. przyznaje, że innowacje technologiczne, ocena i transfer technologii mają zasadnicze znaczenie pozwalające sprostać wyzwaniom środowiskowym, gospodarczym oraz społecznym; podkreśla jednak również, że rozwój technologii nie może być jedynym rozwiązaniem na problemy środowiska naturalnego lub na problem ubóstwa;

89. podkreśla, że innowacje to coś więcej niż rozwój technologii – innowacje społeczne niosą ze sobą nowe i skuteczne rozwiązania stanowiące odpowiedź dla pilnych potrzeb społecznych, opracowywane przez indywidualne osoby lub organizacje kierujące się interesem społecznym, niekoniecznie zaś komercyjnym; podkreśla ponadto, że innowacje społeczne umożliwiają wszystkim obywatelom, niezależnie od pełnionej funkcji, lepsze ukształtowanie bezpośredniego otoczenia i środowiska w miejscu pracy, a tym samym wzmocnienie społeczeństwa obywatelskiego w skali światowej i stwarzają możliwość uczestnictwa w ochronie i zrównoważonym wykorzystaniu zasobów naturalnych;

90. wyraża sprzeciw wobec propozycji dotyczących geoinżynierii na dużą skalę;

91. podkreśla, że ochrona wiedzy, innowacji i praktyk tubylczych i lokalnych społeczności stanowi zasadniczą część postanowień pierwszego szczytu w Rio, zapewniających sprawdzone, bezpieczne i elastyczne metody obchodzenia się ze środowiskiem;

92. podkreśla, że wprowadzenie nowych i wschodzących technologii nie może przekreślić celów w zakresie sprawiedliwego i zrównoważonego rozwoju oraz zwalczania ubóstwa; podkreśla, że technologie mogą mieć różnoraki wpływ na środowisko, społeczeństwo i gospodarkę, a bez odpowiedniego nadzoru niektóre technologie mogą prowadzić do niezrównoważonego wykorzystania zasobów naturalnych (takich jak woda, grunty czy biomasa), nasilania się ubóstwa i innych negatywnych skutków społecznych;

93. w związku z tym popiera strategiczny plan z Bali na rzecz wspierania technologii i kształtowania potencjału w zakresie technologii związanej ze środowiskiem naturalnym, jak również cele w zakresie oceny i transferu technologii ekologicznych oraz apeluje o utworzenie w ramach ONZ systemu monitorowania, oceny i dostarczania informacji o nowych technologiach istotnych dla wdrożenia szerszej koncepcji zrównoważonego rozwoju oraz propagowania zrównoważonego rozwoju produktów i procesów we wszystkich dziedzinach;

Pomiar postępów

94. wzywa do przeprowadzenia pilnych badań w celu opracowania nowego zestawu wskaźników mierzących postępy w dążeniu do sprawiedliwości i zrównoważonego rozwoju;

95. podkreśla, że szczyt Rio+20 winien pozwolić na opracowanie alternatywnego modelu mierzenia wzrostu i dobrobytu „niezależnie od PKB”, bazującego na takich inicjatywach jak międzynarodowy system zintegrowanej rachunkowości środowiskowej i gospodarczej (SEEA), wskaźnik rozwoju społecznego i projekt „Pomiaru postępu w społeczeństwie” OECD; podkreśla, iż należy analizować szeroko pojęte postępy, uwzględniając wymiar gospodarczy, środowiskowy i społeczny; apeluje o przyjęcie klarownych i wymiernych wskaźników, które uwzględniają zmiany klimatu, różnorodność biologiczną, skuteczne gospodarowanie zasobami i włączenie społeczne;

96. wzywa do przeprowadzenia szeroko zakrojonej debaty w sprawie uwzględnienia tych wskaźników na szczeblu międzynarodowym w powszechnie stosowanych procedurach oceny postępu w sferze prywatnej i publicznej;

Czwartek, 29 września 2011 r.

97. wzywa do uznania zasady zachowania poziomu ochrony również w kontekście ochrony środowiska i praw podstawowych;

Lepsza administracja i zaangażowanie sektora prywatnego

98. podkreśla palącą potrzebę poprawy zarządzania w zakresie zrównoważonego rozwoju;

99. wyraża pogląd, że należy wzmocnić Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) w ramach ONZ, np. w drodze przekształcenia UNEP w wyspecjalizowaną agencję ONZ (taką jak MOP), ponieważ przyniosłoby to najbardziej wymierne skutki i pozwoliłoby na poprawę międzynarodowego zarządzania środowiskiem naturalnym oraz stanowiłoby postęp na drodze do zrównoważonego rozwoju na świecie, jednak odnosi się w tym kontekście do wszystkich możliwości wskazanych w wyniku procesu Helsinki-Nairobi;

100. wzywa do powołania pod auspicjami Programu Narodów Zjednoczonych ds. Środowiska (UNEP) wyspecjalizowanego zespołu naukowców, zorganizowanego na wzór Międzynarodowego Zespołu ds. Zmian Klimatu, którego zadaniem byłoby przeprowadzanie międzysektorowej analizy i oceny najnowszych informacji naukowych, technicznych i społeczno-ekonomicznych z całego świata, istotnych z punktu widzenia różnorodności biologicznej i zrównoważonego rozwoju;

101. ponawia swoją propozycję powołania międzynarodowego trybunału ochrony środowiska, tak by międzynarodowe przepisy w dziedzinie ochrony środowiska miały bardziej wiążący charakter i aby można było je egzekwować, lub przynajmniej organu międzynarodowego, np. rzecznika praw obywatelskich z uprawnieniami mediacyjnymi;

102. apeluje o to, by podczas szczytu Rio+20 podjąć się realizacji strategii na rzecz zwiększenia spójności między różnorodnymi wielostronnymi porozumieniami w zakresie środowiska; w związku z tym podkreśla potrzebę przyjęcia skoordynowanego podejścia w ramach trzech konwencji z Rio dotyczących różnorodności biologicznej, zmian klimatu i pustynnienia, jako że są one ze sobą nierozzerwalnie związane, są stosowane w tych samych ekosystemach i stanowią odpowiedź na powiązane problemy;

103. podkreśla potrzebę angażowania światowych, krajowych i lokalnych podmiotów w proces wdrażania postanowień;

104. podkreśla potrzebę zwiększenia zaangażowania ministrów finansów, ministrów gospodarki, ministrów rozwoju, ministrów ochrony środowiska i innych urzędników w strategię polityczną na rzecz zrównoważonego rozwoju;

105. apeluje o to, by podczas szczytu Rio+20 zwiększyć zaangażowanie kluczowych podmiotów, w tym sektora prywatnego, podkreśla, że kluczową rolę powinni odgrywać przedsiębiorcy i społeczeństwo obywatelskie, w szczególności organizacje pozarządowe, ruchy społeczne i rdzenne społeczności;

106. podkreśla znaczenie współpracy przedsiębiorców i społeczeństwa obywatelskiego w krajach rozwijających się i rozwiniętych w celu wypracowania wymiernych wyników;

107. podkreśla znaczenie zaangażowania obywateli, wzywa do poszerzania wiedzy i szerszego informowania w zakresie zrównoważonej konsumpcji oraz wprowadzania i stymulowania zachęt, tak by zmienić wartości i zachowania oraz ułatwić podejmowanie odpowiedzialnych decyzji zarówno obywatelom, jak i przedsiębiorcom;

108. podkreśla potrzebę podjęcia działań prowadzących do zmiany postępowania w kierunku modelu zrównoważonej konsumpcji;

109. podkreśla, że wszystkim najważniejszym podmiotom należy zapewnić pełny, otwarty i sprawiedliwy dostęp do wszystkich negocjacji, posiedzeń między obradami i posiedzeń przygotowawczych do szczytu Rio+20;

Czwartek, 29 września 2011 r.

110. wyraża przekonanie, że przedstawiciele Parlamentu powinni odgrywać aktywną rolę w związku z konferencją; najlepiej byłoby, gdyby Parlament Europejski był oficjalnie zaangażowany w konferencję, miał taki sam status jak delegacja Komisji lub co najmniej taki sam status, jakim cieszył się podczas innych konferencji,

*

* *

111. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretarzowi Generalnemu ONZ.

Przyszłość Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji

P7_TA(2011)0431

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 29 września 2011 r. w sprawie przyszłości Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji

(2013/C 56 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, na mocy którego ustanowiony został Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 546/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski fundusz dostosowania do globalizacji ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Budżet z perspektywy Europy 2020” (COM(2011)0500),
- uwzględniając roczne sprawozdania Komisji z działalności EFG,
- uwzględniając konferencje zainteresowanych stron przeprowadzone przez Komisję w styczniu i w marcu 2011 r. z udziałem państw członkowskich i przedstawicieli partnerów społecznych, poświęcone przyszłości EFG,
- uwzględniając przyjęte przez Parlament Europejski od stycznia 2007 r. rezolucje w sprawie EFG, w tym uwagi Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (EMPL) w sprawie odnośnych zastosowań,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie finansowania i funkcjonowania Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji ⁽⁵⁾, w tym opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (EMPL) z dnia 25 czerwca 2010 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 167 z 29.6.2009, s. 26.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ P7_TA(2010)0303.